

REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE

Številka: Up-312/99-16

Datum: 14. 11. 2002

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi A. A. iz Ž. na seji dne 14. novembra 2002

odločilo:

Ustavna pritožba A. A. zoper odločbo Senata za prekrške št. Pp- 3799/99 z dne 6. 10. 1999 v zvezi z odločbo Sodnika za prekrške Domžale št. P-00347/99-02 z dne 7. 4. 1999 se zavrne.

Obrazložitev

A.

1. Z odločbo Sodnika za prekrške je bil pritožnik spoznan za odgovornega storitve prekrška po tretjem odstavku 127. člena Zakona o varnosti cestnega prometa (Uradni list RS, št. 30/98 in nasl. - ZVCP), tj. vožnje osebnega vozila brez veljavnega vozniškega dovoljenja. Izrečena mu je bila denarna kazen 90.000 tolarjev in naloženo plačilo povprečnine v višini 6000 tolarjev. Senat za prekrške (v nadaljevanju Senat) je pritožbo zoper prvostopenjsko odločbo zavrnil in pritožniku naložil plačilo 7000 tolarjev povprečnine.

2. Pritožnik navaja, da se organa, ki sta izdala izpodbijani odločbi, nista opredelila do vseh odločilnih dejstev, ki so pomembna za odločitev. Pritožbeni organ naj ne bi bil odgovoril na njegovo navedbo, da v izreku prvostopenjske odločbe ni opredeljen kraj storitve prekrška, in na navedbo, da naj bi šlo za dejanje majhnega pomena v smislu drugega odstavka 7. člena Zakona o prekrških (Uradni list SRS, št. 25/83 in nasl. ter Uradni list RS, št. 10/91 in nasl. - v nadaljevanju ZP). V pritožbi naj bi bil pritožnik še posebej podrobno prikazal okoliščine, za katere je menil, da so olajševalne. Posebej ob upoštevanju dejstva, da je pritožnik predlagal omilitev kazni pod zakonski minimum, naj bi bile navedbe Senata glede okoliščin, ki vplivajo na izrek kazni, presplošne. Pritožbeni organ naj ne bi bil odgovoril niti na pritožnikovo prošnjo za oprostitev plačila povprečnine. Izpodbijani odločbi naj bi bili zaradi tega v nasprotju z 22. členom (enako varstvo pravic) in s 25. členom Ustave (pravica do pravnega sredstva), ki zahtevata, da morajo biti sodne odločbe obrazložene. Pritožnik predlaga razveljavitev odločb in vrnitev zadeve v novo odločanju prvostopenjskemu organu, pristojnemu za odločanje.

3. Ustavna pritožba je bila s sklepom z dne 22. 5. 2002 sprejeta v obravnavo. Senat za prekrške nanjo ni odgovoril.

B.

4. Iz jamstva enakega varstva pravic (22. člen Ustave) izhaja med drugim zahteva, da so odločbe, s katerimi je pristojni organ odločil o posameznikovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih, obrazložene. Zoper take odločbe Ustava zagotavlja pravico do pravnega sredstva (25. člen Ustave), to jamstvo pa je lahko učinkovito le, če je odločba v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten (ne pavšalen, abstrakten, splošen) način, da je mogoča presoja njene pravne pravilnosti. Če je obrazložitev pomanjkljiva, so lahko pravna sredstva le navidezna. Stopnja podrobnosti, s katero mora biti obrazložena odločba, je zato določena s tistim, kar zahteva učinkovito pravno sredstvo zoper odločbo v vsakem posameznem primeru. Iz povedanega tudi izhaja, da mora organ, ki odloča v posamični zadevi, obravnavati, ovrednotiti in obrazloženo sprejeti ali zavrniti trditve in stališča

prizadete osebe, ki so postavljena v skladu s procesnimi določbami in ki niso očitno pravno nepomembna (tako že v odločbi št. Up-7/98 z dne 23. 9. 1998, OdlUS VII, 233).

5. Očitek, da Senat ni odgovoril na pritožbeno navedbo glede kraja storitve prekrška, ni utemeljen. Pritožnik je v pritožbi sam navedel, na katerem parkirišču je vozil osebno vozilo, zatrjeval pa je, da tega parkirišča ni mogoče šteti za območje javnega cestnega prometa. Senat je ob naslonitvi na opredelitev pojma nekategorizirana cesta v Zakonu o javnih cestah (Uradni list RS, št. 29/97 - ZJC) ta očitek zavrnil. S tem je odgovoril na pritožnikove navedbe v skladu z 22. členom Ustave.

6. Prav tako ni utemeljen pritožnikov očitek, da Senat ni odgovoril na njegove navedbe, s katerimi je utemeljeval, da gre za dejanje majhnega pomena v smislu drugega odstavka 7. člena ZP. Svoje stališče je utemeljeval z navedbo, da je bilo dejanje storjeno ob 22.30 uri in v prednovoletnem času (30. 12. 1998) ter da se je že usposabljal za voznika motornih vozil B kategorije.

Poleg tega je navedel, da na parkirišču ni bilo nikogar, ki bi ga lahko ogrozil, in da zaradi tega njegovo dejanje ni imelo škodljivih posledic. Izpodbijana drugostopenjska odločba izrecno res ne odgovarja na pritožnikovo stališče, da gre za dejanje majhnega pomena. Vendar pa je odgovor posredno vsebovan v tistem delu drugostopenjske odločbe, v katerem je zavrnil pritožnikov predlog za omilitev kazni. Senat je namreč navedel, da so pritožnikove navedbe glede časa in nezasedenosti parkirišča prišle dovolj do izraza z minimalno izrečeno denarno kaznijo, obseg in način opravljanja vožnje pa naj ne bi mogel predstavljati takšne posebne okoliščine, ki bi utemeljevale izrek kazni pod predpisanim minimumom. Ker okoliščine storitve prekrška po presoji Senata niso utemeljevale uporabe omilitvenih določb, še toliko bolj niso utemeljevale uporabe drugega odstavka 7. člena ZP.

7. Z vidika 22. člena Ustave zadostuje tudi odgovor drugostopenjske odločbe na pritožnikove navedbe v zvezi s subjektivnimi okoliščinami, ki vplivajo na izrek kazni. Iz stališča, da so okoliščine, kot so obdolženčevo slabo premoženjsko stanje, dejstvo, da še ni bil kaznovan in da je dejanje priznal, prišle dovolj do izraza z odmero denarne kazni v zakonskem minimumu, izhaja, da je Senat pri presoji upošteval vse okoliščine, ki jih je pritožnik navedel v pritožbi. Da bi bila izrečena kazen arbitrarna, pa pritožnik ne zatrjuje.

8. Pritožnik tudi nima prav, ko trdi, da Senat ni odgovoril na njegove navedbe v zvezi z obveznostjo plačila stroškov postopka. Pritožnik je v pritožbi opisal svoje premoženjsko stanje in na podlagi tega prosil za oprostitev plačila povprečnine.

Drugostopenjska odločba ga v zvezi s tem napotuje na možnost, da pred prvostopenjskim organom hkrati s predložitvijo ustreznih dokazov predlaga obročno plačilo stroškov postopka.

C.

9. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednica dr. Dragica Wedam Lukič ter sodnice in sodniki dr. Janez Čebulj, dr. Zvonko Fišer, Lojze Janko, mag. Marija Krisper Kramberger, Milojka Modrijan, dr. Ciril Ribičič, dr. Mirjam Škrk in Jože Tratnik. Odločbo je sprejelo s petimi glasovi proti štirim. Proti so glasovali sodnika Čebulj in Ribičič ter sodnici Škrk in Wedam Lukič. Sodnik Fišer je dal pritrdilno ločeno mnenje. Sodnica Škrk je dala odklonilno ločeno mnenje.

Predsednica
dr. Dragica Wedam Lukič